

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 11/11/2023

TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC

Phần 3

Chương 7

NÓI RÕ GIÁO DỤC CỦA PHẬT ĐÀ

(BÀI 23)

Phật pháp đã bị suy thoái gần 300 năm nay không phải do Pháp của Phật không còn phù hợp hay bị suy đốn mà do tâm của những người học Phật bị xuống cấp.

Hòa Thượng nói: ***“Phật pháp đã suy đồi mấy trăm năm gần đây, thậm chí là suy đến cùng tột. Nguyên nhân chính là vì không có người đi theo quy củ, phép tắc mà học tập và tu hành”***.

Người học Phật, học Thánh Hiền đã không thực tiễn triệt để lời giáo huấn của các Ngài nên khiến người ta không sanh khởi lòng tin để học tập. Điều mà người ta thấy vẫn là tư cách, hành vi thậm chí là ý niệm không chuẩn mực của những người học đạo.

Thầy Trần Đại Huệ cũng từng kể rằng ngày nay nhiều người đề xướng chuẩn mực Thánh Hiền, ăn mặc như Thánh Hiền nhưng đều chỉ trên hình thức, thậm chí để trục lợi.

Điều hết sức đau lòng là có người sử dụng Phật pháp và giáo huấn Thánh Hiền để lừa gạt chúng sanh. Họ lợi dụng niềm tin và sự trung thành của những người chân thật muốn học đạo để biến những người này thành những người giúp việc không công.

Nhưng khổ nỗi ngày nay, Hòa Thượng nói: ***“Chúng sanh thích nghe gạt không thích nghe khuyên”***. Chúng sanh thích nghe tăng bốc, nghe khen ngợi nên vì điểm yếu này mà bị người khác lợi dụng. Đây chính là mấu chốt làm cho Phật pháp bị suy đồi

Nhiều người vô cảm coi việc Phật pháp suy đồi là đương nhiên vì họ cho rằng đây là thời kỳ Mạt Pháp. Thật ra, Pháp của Phật thì không có *“mạt”* mà lòng người mới là *“mạt”*, mới xuống cấp.

Biểu hiện của sự xuống cấp như thế nào? Đó là tinh thần, thể lực, trí lực của người học Phật đều bạc nhược, không dám vượt qua những chướng ngại nhỏ. Trước khi định làm việc thì thân báo trước: ***“Hôm nay bị nhức chân nha, nếu làm là nhức hơn đấy!”*** hay ***“Sắp hết tiền rồi nha, nếu làm nữa là hết tiền đấy!”*** Thế là chúng ta thay đổi ý niệm không làm nữa.

Người xưa niệm Phật một ngày một đêm không sao, chúng ta ngày nay niệm hai giờ thì mệt sắp chết. Mọi việc làm càng ngày càng kém đi và không có kết quả khiến chúng ta mất niềm tin. Người xung quanh thấy vậy nên cũng mất niềm tin và cho rằng tu hành như thế này thì làm việc khác như đi hưởng thụ hay đi kiếm tiền còn tốt hơn.

Đến lúc vô thường tới thì đành phải chịu nhưng trong lòng không can tâm cho nên thân xác cứng ngắc. Hoặc có người đến phút cuối cùng, sẵn sàng gác lại kể cả việc làm lợi ích chúng sanh nhưng vẫn mong muốn “*còn nước còn tát*”.

Cho nên theo Hòa Thượng, người niệm Phật như vậy chỉ là giả niệm Phật chứ không phải thật niệm. Thật niệm thì sẽ mong muốn được đi sớm một chút chứ không phải sống lâu thêm một chút.

Sự xuống cấp còn thể hiện ở việc chúng ta luôn bị tập khí phiền não lôi kéo, đến mức không thể đề khởi được năng lực tự tánh của chúng ta, vốn thanh tịnh và đầy đủ công năng giống hệt như Phật Bồ Tát.

“*Năm dục sáu trần*” không thể đùa giỡn được vì chúng nhấn chìm hết tất cả. Kể cả người tu hành 10, 20, 30 thậm chí là 50 năm vẫn bị lôi kéo. Tôi từng chứng kiến người 40-50 năm tu hành vẫn bị “*tài sắc danh thực thùy*” đặc biệt là nữ sắc lôi đi sềnh sệch giống như con gấu bông bị mấy đứa nhỏ buộc dây vào cổ kéo đi.

Trong Tịnh Độ Tông có câu “*Yếm Ly Ta Bà, Hân Cầu Cực Lạc*”. “*Yếm Ly Ta Bà*” nghĩa là trong cõi Ta Bà này, chúng ta dễ bị tập khí phiền não của mình dẫn khởi, khiến không thể cưỡng lại được và tùy thuận theo nên tạo ác nghiệp.

Nhiều năm tháng qua, chúng ta tưởng mình đã kiểm soát được tập khí nhưng không đâu, ngày mai và nhiều ngày về sau, chỉ cần có đủ duyên thì tất cả tập khí vẫn cứ y nguyên cho dù mình đang ở bên bậc đạo hạnh như Hòa Thượng.

Ai hiểu thấu điều này thì sẽ không muốn ở thế gian lâu hơn. Tập khí phiền não quá đáng sợ, nó lôi kéo mình không phải một đời mà từ vô lượng kiếp đến nay.

Câu chuyện về Ngài Oánh Kha được ghi chép trong Thánh Hiền Lục đã cho thấy rằng mong muốn đi sớm hơn không phải là bi quan yếm thế mà là sự tường tận sáng suốt, không mê tín.

Ngài Oánh Kha là một người xuất gia phá giới phạm trai, dựa vào thân tướng của mình để lợi dụng niềm tin của người khác. Quá hoảng sợ vì sẽ phải đọa Địa ngục A Tỳ nên ông cầu thỉnh và được đại chúng chỉ cho cách sám hối. Ông đóng cửa ba ngày ba đêm, không ăn không ngủ chỉ niệm Phật. Cuối cùng, ông thấy Phật, Phật nói: “*Dương thọ của con còn 10 năm nữa, con cố gắng tu hành, sau 10 năm ta đến rước con!*” Nhưng ông đã từ chối vì ông thấu hiểu tập khí của mình là nếu sống thêm sẽ vẫn tạo ác nghiệp.

Thay vì sống mà tạo nghiệp để rồi phải thọ báo thì khi có cơ hội đi sớm hơn, Ngài Oánh Kha sẵn sàng rời bỏ. Hòa Thượng sách tấn rằng được thân cận và học tập với Phật, Bồ Tát để hoàn thành học nghiệp và để công tác độ sanh - phục vụ chúng sanh của mình được tốt hơn, vậy tại sao không đi sớm hơn?

Hòa Thượng đã chỉ rõ tâm bệnh của chúng ta cũng như nguyên nhân mà Phật pháp bị suy đồi. Phần việc còn lại là chúng ta phải y giáo phụng hành theo lời dạy của Phật

và chuẩn mực Thánh Hiền thì Phật pháp và giáo huấn Thánh Hiền mới được phát huy rực rỡ.

Qua quá trình thực hành, mình mới có cảm xúc nhờ đó càng hiểu rõ hơn về đạo lý. Chúng ta có thể chứng kiến được niềm vui của đại chúng khi được cúng dường đậu phụ sạch và phát hiện ra tâm mình, tâm người cho còn vui hơn tâm người nhận.

Để phát dương quang đại Phật pháp, Hòa Thượng nhắc người làm công tác “*Giáo dục gia đình, Giáo dục học đường, Giáo dục xã hội, Giáo dục tôn giáo*” phải quay về làm tốt vai trò của mình. Hiện tại hay tương lai phải trung thủy với ý niệm ban đầu lúc mình phát tâm.

Bên cạnh đó, chúng ta luôn trả lời câu hỏi liệu tâm ban đầu khi làm giáo dục còn hay đã bị thui chột? Mình có bị rơi vào trạng thái so đo lời lỗ, được mất không? Mình có bị chi phối bởi tâm hư danh, háo lợi không?

Đó là cách để phản tỉnh bởi tâm bệnh của phàm phu chúng ta, theo Hòa Thượng là gần “*Tài Sắc Danh Thực Thù*” thì dính “*Tài Sắc Danh Thực Thù*”. Khởi tâm động niệm, hành động tạo tác, đối nhân xử thế của mình đều mang bóng dáng của các tập khí đó.

Hiểu điều này rồi, chúng ta đừng bao giờ cho mình cơ hội tốt tức là cơ hội gần tiền, gần danh, gần lợi và nhất là gần sắc vì khi đó tập khí của mình sẽ dậy khởi.

Có một người từng là hộ pháp vòng ngoài cho Hòa Thượng và còn tặng tôi bộ sách “*Quần Thư Trị Yếu*” bằng chữ Hán nặng 10 kg, đã vương vào lưới sắc tình với một anh chàng khiến từ đó bỏ ăn chay, niệm Phật và báng bỏ Phật A Di Đà.

Tập khí của chúng ta như vậy có đáng sợ không? Cho nên Phật nói với đệ tử mình: “*Bao giờ các ông là A La Hán, chúng được quả Tứ Thánh, đạt được lâu tận thông không còn sinh tử thì mới tin vào chính mình. Còn nếu chưa được thì đừng tin*”.

Nhiều người phạm sai lầm do tập khí dẫn dắt nhưng không dám nhận lỗi, không dám đối diện nên không thể đối trị với chúng một cách triệt để. Một khi đã tùy thuận tập khí mà tạo nghiệp thì nghiệp càng tạo càng sâu dày. Cho nên Hòa Thượng nhắc chúng ta rằng Phật pháp suy đồi từ nhiều trăm năm trước vì con người không tuân theo giáo giới của Phật.

Lời nói này của Hòa Thượng muốn nhắn nhủ tới những người học Phật từ thời Đức Phật Thích Ca Mâu Ni đến thời hiện đại rằng: Nếu không đi theo phép tắc, giáo giới để học tập và thực tiễn thì chỉ làm càn làm quấy. Giống như một đứa con, một người học trò, một người đệ tử Phật được Cha Mẹ, Thầy Cô và Phật dạy một đàng nhưng làm một nẻo vậy./.

Nam Mô A Di Đà Phật

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!
Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*